

LENNEP, David Jacob van, dichter en hoogleraar (Amsterdam 15 juli 1774 - Amsterdam 11 februari 1853).

Vader van de populaire historische-romanschrijver Jacob (1802-'68) en zelf ook talentrijk dichter in het Latijn en in het Nederlands.

Geboren uit een invloedrijk Amsterdams geslacht, studeerde te Amsterdam en promoveerde in 1796 te Leiden in de rechten. Hij vestigde zich als advocaat te Amsterdam. In 1798 reeds werd hij hoogleraar voor klassieke talen en geschiedenis aan het Athenaeum Illustre te Amsterdam, waar hij om zijn tekstuitgaven van klassieke auteurs en zijn onderwijs in hoog aanzien stond. In september 1812 maakte hij een reis naar België en bezocht Gent, waar hij in contact kwam met Van Hulthem, De Bast, Cornelissen en Hye Schoutheer. Hier kwam bij Van Lennep voor het eerst de idee op van een vereniging van de Nederlanden: een herstel van de eenheid, zoals in de zestiende eeuw onder Willem van Oranje. Deze uiting van Diets-Nederlands bewustzijn kreeg reeds het volgend jaar (1813) vastere vorm, toen A.R. Falck hem verzocht mee te werken om de vereniging te bewerkstelligen. Van Lennep was de eerste Noordnederlander die buiten elk politiek en economisch motief om de vereniging begroette. Zowel tijdens Lodewijk Napoleon als tijdens Willem I had hij grote invloed: zo zat hij van 1814 af in de commissie, belast met de organisatie van het hoger onderwijs. In die functie had hij een beslissende stem bij de benoemingen aan de rijksuniversiteiten te Gent, Leuven en Luik (1816).

LITERATUUR: J. van Lennep, *Het leven van Mr. D.J. van Lennep* (1862).
ADA DEPRez